

Ara

Vaig escriure al futur, he pensat, com si el futur fos una línia recta previsible

Foto: Andrea Jofre

M'he trobat a la llibreta un *gràcies* escrit fa temps. Sol, mal centrat en una de les pàgines que faltava molt per fer servir. Escrit de pressa, amb una essa final regalimosa i una admiració entusiàstica per to. Me l'he trobat en passar pàgina després d'haver omplert -gastat- els fulls que separaven el dia que el vaig escriure d'avui.

Vaig escriure al futur, he pensat, com si el futur fos una línia recta previsible i no un brancam ple de nusos de què neixen més branques amb més nusos -potència- i que traço recte dins el cap per evitar el mareig. Però a la llibreta, en aquest plec de fulls on se m'hi sobreposen les setmanes, el futur és unes pàgines pautades més enllà, només.

He arribat al futur, doncs, havent oblidat aquesta ingerència de fa dies. I amb ulls de mirar el pas del temps m'he trobat contemplant-lo quieta, existint-me tot ell alhora, relligat entre tapes dures. I penso que visc a l'ara poc calculat que em vaig escriure de pressa, sense haver fet gaire plans per quan hi arribés. Sé, però, què m'hi ha portat, com sé exactament per què vaig passar un tou

de pàgines de quadern per escriure un gràcies sol i mal centrat, llançat a un demà que arribaria qualsevol dia.